

Beste Loek,

Als tienjarig jochie wandelde ik het Lido binnen om eens te kijken of dat schaken iets voor me was. Op de basisschool had ik het al geleerd en bleek ik er best handig in. Onder de vriendelijke begeleiding van jou, zette ik daarbij mijn eerste stappen in clubverband. Ik herinner me mooie jeugdtoernooien, uitstapjes en dia's. Heel veel dia's! Foto's in diaformaat die getoond en uitgedeeld werden op de afsluitende ouderavond. De eerste stappen en die jeugdschaakavondjes, ze leiden uiteindelijk tot een blijvende passie, met alle blijdschap en frustratie die daarbij hoort.

Want Loek, ondanks de talloze jaren waarin ik je elke donderdag ontmoette, heb ik één ding nooit van je geleerd. Hoe om te gaan met een nederlaag. Als bij de jeugd weer een spelertje in tranen uitbarstte, kwam je met zalvende woorden. 'Ik heb al wel 1000 potjes verloren!' Waarna je met grote, betraande ogen werd aangekeken. De belangrijkste les die je daarbij bracht was dat plezier boven prestatie ging. Een les die je zelf hoog hield bij de toernooien die je bedacht en organiseerde, indelend met de hand. Nooit op leeftijd, maar altijd op sterkte ingedeeld. Want als het niveauverschil het kleinst is, is het plezier het grootst.

Dat adagium hebben we ook gebruikt in het Loek de Heide toernooi. Het oude kersttoernooi dat we je naam gaven, nadat je stopte met het leiden van de jeugdafdeling. Een ware Loek de Heide trofee werd in het leven geroepen. Door jou uit te reiken aan wie het verdiende, om wat voor reden dan ook. Ik herinner me een jochie dat iedereen van het bord beukte, maar nog niet geleerd had mat te zetten. En ook een speler die met 5 gepromoveerde lopers mat wist te geven. Of een meisje dat de vijandige koning

midden op het bord wist te vangen. Prachtige herinneringen en een reden voor alle kinderen om tot het einde van de prijsuitreiking te hopen op een prijs. De hoop die normaliter bij 90% van de deelnemers na drie rondes wel vervlogen is.

In de jaren daarna kwamen we elkaar steeds minder vaak achter het bord tegen. Totdat daar ineens het online schaken begon. Je had allang aangetoond dat oud niet versleten betekend, maar in corona tijden verbaasde je me toch nog. Altijd van de partij, snelschakend en uitdagend in partijen met langere bedenktijd. Je verraste menig clubgenoot. Zo moest ene Snah-Egennis meermaals zijn meerdere in je erkennen. We hebben het afgelopen jaar vaker gespeeld dan in de tien jaar ervoor. Partijtjes die misschien de krant niet halen, die door Fritz en zijn digitale vrienden wellicht hoofdschuddend bekeken worden. Maar ik koester ze. Je bent daarmee voor mij een inspirerend voorbeeld van jong blijven. Blijven leren en meegaan met de tijd, ongeacht je leeftijd. Daar heb ik veel bewondering voor

Net zoals ik koester dat we elkaar gedag kunnen zeggen bij je afscheid. Nog vers in ons geheugen liggen herinneringen aan schaakvrienden bij wie we dat niet hebben kunnen doen.

Ik wens je een prachtige tijd in je nieuwe huis. Wonend naast je zoon op een mooie plek in Opheusden. Vele geluk en hartelijk dank voor de prachtige herinneringen!

Groet, Ad Kroot